

Høsttur med flere fjelloverganger

Årets siste bobiltur gikk som vanlig til fjells. Ja, vi hører til blant dem som setter bobilen på vinterlager. Nå som den står midlertidig avskiltet, inne på et tørt og varmt lager kan vi glede oss til neste sesong, og se tilbake på minner fra årets turer langs landeveien.

Fargerik vegetasjon tett på "Peer Gynt-veien" som slynget seg langs fjellknausene.

Vi innledet høstturen med en overnatting i Lillehammer. Ofte har vi benyttet campingen som tilbyr god service ved Mjøsas bredd. Denne gangen vurderte vi derimot bobilparkeringen

ved Lysgårdsbakken. Ikke den samme standarden som på campingplassen, men med døgnpris på 120,- uten strøm, var det akseptabelt. Med solpanel og nytt bodelsbatteri burde vi klare

oss utmerket her. I disse coronatider har vi sett fordelene med bobil, hvor vi lettere kan avsondre oss ved å ha alt vi trenger i ekvipasjen.

I og med vårt reisefølge, i egen bobil, foreløpig ikke hadde passert Hamar, ville vi ha tid til litt shopping i byen innen vi etablerte oss. Fant en parkeringsplass ved kirken, og ruslet opp

til byens flotte gågate, eller ”stågata” som den kaltes, da den var stinn av folk under de olympiske vinterleker i 1994. Fortsatt en livlig handelsgate med butikker som har overlevd skiftende forhold gjennom alle år, hvor den eldste er forretningen til Thor Bergseng & Co. Den har ligget ved det samme gatehjørnet siden 1841. Slikt vitner om kontinuitet og evne til å omstille seg under varierende forutsetninger. Lillehammer har tydeligvis gjort noe riktig i og med at Storgata fortsatt pulserer av liv og røre, og har evnet å beholde kjedebutikker og virksomheter som ofte flytter ut fra sentrum og inn i kjøpesentre andre steder.

Etter handleturen etablerte vi oss i Lysgårdsbakken med kulekjøringsbakken og hoppanlegget på Kanthaugen i ryggen og full oversikt mot byen, Mjøsa og Gudbrandsdalen. Den utsikten som Lillehamringer gjerne vil ha fra sin bolig, har vi hørt. Mens vi nøt en kaffekopp observerte vi at mange tydeligvis brukte bakkene opp til hoppanlegget som en treningsrute fra byen.

Etter frokost neste morgen hørte vi aktivitet i begge hoppbakkene. Karene som rigget strøm til det som skulle bli depoter for neste helgs NM i bakkeløp, fortalte at storhopperen Robert Johansson var en av dem som trente i dag. De klarte seg sikkert utmerket uten oss, så vi la kursen mot Gausdal og Aulestad, Bjørnstjerne Bjørnsons hjem, som dessverre var stengt for sesongen. Vi fortsatte som planlagt mot ”Peer Gynt-veien” for å oppleve fjellovergangen i høstprakt. I bakkene oppover kom vi bak en rulleskiløper med treneren på følgesykel. Vi mente å gjenkjenne Heidi Weng som i tilfelle hadde lagt dagens treningstur langs denne veien, men man kan jo ikke forstyrre en hard treningsøkt for å få sånt bekreftet bare fordi man er nysgjerrig.

Etter å ha gjort opp i automaten ved bomstasjonen kom vi inn på en langt smalere grusvei som knapt ville egne seg for rulleski. Vi steg mot fjellheimen langs den snirklete veien, hvorfra vi kunne beundre de flotte høstfargene til vegetasjonen som dekket fjellplatået ca. tusen m.o.h. Horisonten ble preget

Skilter på Haglebu Feriesenter viser til turmuligheter for alle.

Tårnpetter er en statue utenfor Lillehammer kirke, som forestiller takreperatøren og byoriginalen Petter Syversen som etter sigende ofte friklattet i og reparerte lokale kirketårn uten ekstra sikring.

Elvestryk mellom Eggedal og Sigdal.

Haglebu feriesenter tilbød strøm og nytt servicebygg.

Golsfjellet bød også på fargerik vegetasjon.

Stavkirken i Lom er en av de største i sitt slag her i landet.

av Rondane i nordøst og Jotunheimen i vest, mens vi kjente lukten av den friske fjellluften når vi rullet ned bilvinduet, og ikke minst da vi tok en kafferast ved Fjellåa, hvor vi også fikk strukket litt på bena. Her kunne vi egentlig fricampet, og hatt en base for turer i området, men det var mer igjen av dagen, så vi fortsatte mot Fefor etter å ha passert Gålå-vannet der ”Peer Gynt-spelet” går av stabelen hvert år.

I veikrysset ved Flåbekken viste skiltene videre langs den asfalterte fylkesveien som kom opp fra Vinstra. Deretter ble vi ledet inn på den siste strekningen med grusvei frem mot Dalseter i Espedalen, hvor ”Peer Gynt-veien” slutter, evt. begynner om man vil. Har man ikke spist allerede, bør lunchen legges til høyfjellshotellets restaurant, hvorfra Jotunheimen dominerer utsikten i det fjerne under måltidet som kan velges fra en meny med tradisjonsmat. Dagens mål var imidlertid Skåbu hvor vi etablerte oss på Skåbu hytter og camping, med utsikt over Gudbrandsdalens sidedal, hvor elva Skåbyggja fosser mot Lågen nede i dalbunnen. Her fikk vi strøm og tilgang til et flott serviceanlegg hvor wifi, dusj og et fint innredet kjøkken stod til fri disposisjon for gjestene.

Neste morgen kunne vi konstatere at plassen ville være en fin base for turer, enten til fots eller på sykkel i Skåbu som med sine 870 m.o.h. regnes for landets høyest liggende fjellbygd. Her kan jakt- og fiskeinteresserte leve opp til bygda navn, som skal være avledet fra Skadebu, og den norrøne jaktgudinnen Skade, da fangst, jakt og fiske har vært viktig for bygda gjennom uminnelige tider. Her arrangeres den årlige Fjellmaraton hvor konkurransen går langs stier og veier i Espedalens kuperte terreng.

Fra veien ned dalsiden til Vinstra fikk vi en flott utsikt mot Gudbrandsdalen som breiet seg frodig mellom de myke dalsidene. Vi fortsatte motstrøms langs den mektige Lågen, innen

vi kjørte gjennom Ottadalen med en omvei til Lom, for å betrakte den gedigne stavkirken. Derfra returnerte vi til Tesand for å komme opp mot Valdresflya, og deretter forbi ”Brimiland” med sine mange attraksjoner.

De 49 kilometerne mellom Hindseter og Garli betegnes som ”Valdresflye” i de Nasjonale turistveiene. Fra denne fikk vi utsyn til vide vidder, med elvefar, vann og høye fjell. Første gang vi kjørte med bobil over fjellplatået for noen år siden, forhindret ”Camping forbudt”-skiltene oss i å fricampe her, men nå var de fleste av disse øyensynlig fjernet, da vi registrerte at flere bobiler hadde rigget seg til ved rasteplassene. Vi oppdaget imidlertid at det stod bobiler og vogner på Postfuru Fjellcamp og Maurvangen camping hvor vi var innom for en is og kaffekopp. Plassene brukes gjerne som baser for fotturer på vidda eller inn til den navngjetne Besseggen. Passerte Beito-stølen innen vi fortsatte ned dalsiden og slo leir på Fagernes camping med utsikt til Strandefjorden. Under en varm sommerdag vil de flotte strendene kunne friste til bad og soling. Gråværet som preget vårt besøk forhindret slikt, så vi nøyde oss med en spasertur inn mot sentrum for å orientere oss i Fagernes som med sine varierte tilbud helt klart lever opp til betegnelsen om å være ”Hjertet i Valdres”.

Etter et behagelig opphold fortsatte vi over Golsfjellet, ned

Valdresflya breier seg ut foran oss med vidde, vann og fjell.

Mjøsa hører med til utsikten fra Lysgårdsbakken.

Lysgårdsbakkene troner bak de terrasserte bobilplassene.

Asfaltert vei ned mot Vinstra. Vår erfaring er at når midtstripen mangler bør man helst slippe å møte store biler.

Aulestad var forfatteren Bjørnstjerne Bjørnsons hjem fra 1875.

mot Hallingdalen, før vi ga oss i kast med nok en fjellovergang, etter å ha småhandlet litt i Nesbyen, innen vi slo leir på Haglebu Feriesenter som ligger fint til ved Haglebuvannet. Plassen er et godt utgangspunkt for turer i området, men også for historisk interesserte da det s.k. Haglebuslaget mellom Milorgstyrker og tyske okkupasjonsstyrker stod her i området mot slutten av andre verdenskrig. Av makelige grunner

etablerte vi oss like ved det nye og flotte serviceanlegget, men registrerte at det fantes fine bobilplasser med strøm innover mot fjellsiden og utsikt til Haglebuvannet. Også her var gjestenes sikkerhet hva gjelder smittevern satt i høysetet, akkurat slik vi har opplevd hos de øvrige campingplassene vi overnattet på i løpet av denne høstturen.

Ved neste dags frokost oppsummerte vi turen med vårt

reisefølge som vi skulle skille lag med før den siste etappen hjem. Ingen av oss kunne erindre noen gang å ha sett så flotte høstfarger i fjellet som det vi hadde gjort i løpet av disse dagene. På tur med folk fra samme kohort kunne vi spise både frokost og middag rundt felles bord inne i bobilen hvor enmeters-regelen ellers kan være vanskelig å overholde.

Noen av dagene hadde vi brukbart vær, men i de siste ble det ufyselig å friste tilværelsen under markisen, hvor man kan holde foreskrevne avstand til andre man treffer på tur. Sann sett føltes de rådende corona-restriksjoner ikke som noen hemsko på denne turen i det flotte høst-Norge.

Tekst og foto: Torodd Lie

Gudbrandsdalen der den breier seg ut langs Lågen, slik vi så den fra dalsiden ved Skåbu.

Bekkefar mellom Hallingdal og Eggedal.

Gjendeosen ved Sjoas utløp er gjerne utgangssted for de som vil inn til Besseggen.